

EN POSITIU

Fira fluixa. Festa pobra.

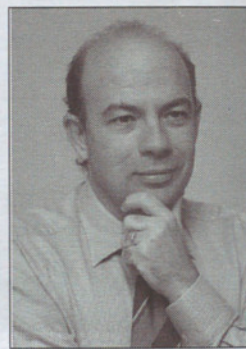
Si es confirma que els Concessionaris d'automòbils de Granollers no assistiran a la Fira de l'Ascensió d'enguany, aquest entranyable certamen comercial del Vallès Oriental rebrà un cop molt dur per la seva viabilitat. Tot i que en els darrers anys la davallada constant dels expositors deixés entreveure la greu crisi de la nostra Fira, la constatació, ara, de que un sector tan important com l'automoció digui prou, ens ratifica sense més contemplacions que el model de l'Ascensió no serveix per l'inici del segle 21. Els granollerins, que ens sentim cofois de la nostra història col·lectiva, ens costa acceptar que una cosa que ha funcionat molt bé deixi de fer-ho i, cal reconèixer-ho, ens molesta que ens ho diguin. Tot i que portem anys adonant-nos que la Fira no va, anys comprovant que el seu principal objectiu de promoció del teixit industrial i comercial del Vallès ha deixat de donar resultats, anys essent conscients de que aquesta promoció només s'assoleix en fires monogràfiques d'abast nacional o internacional, i anys comprovant que la nostra estimada Fira només cobreix les expectatives per als expositors de venda directa, portem tots aquests anys sense saber reaccionar i trobar les altres alternatives més adients per la promoció econòmica de la nostra ciutat.

Si del que és tracta es de mantenir un espai per passejar, berenar i distreure la quitxalla al parc d'atraccions, fem-ho, per això l'Ascensió també és Festa, però no ens enganyem més. Reconeguem que la Fira que tots ensyorem no podrà repetir-se avui dia i acceptem que

més val que els esforços de l'Ajuntament, de la Cambra de Comerç, de la Unió Empresarial i de tots aquells que hi col·laboren s'orientin cap a noves fórmules de promoció.

Potser si des del primer moment en que es va parlar de constituir un organisme de gestió públic -privat s'hagués acceptat-, sense pors ni prejudicis, que la Fira de l'Ascensió tal i com la coneixíem havia deixat de tenir sentit i, per tant, hagués quedat al marge d'aquell anhelat organisme, avui probablement ja estaria en ple funcionament i potser a punt d'inaugurar algun esdeveniment més idoni per la promoció de l'important teixit industrial i econòmic de la Comarca. Si fòssim capaços d'alliberar-nos de la càrrega que suposa la Fira d'avui, estic convençut que hi sortiríem guanyant perquè tots els agents interessats veurien viable, no com ara, la creació d'una nova institució projectada per ser veritablement útil.

Si deixem la Fira de l'Ascensió pel record satisfet de les generacions que la varen viure en plenitud i sabem passar pàgina a la història, podríem centrar-nos en una millor Festa. Si contràriament ens obstinem en aguantar un model caduc i seguim perdent temps sense abordar, globalment, la promoció econòmica que mereix la nostra Comarca, ens quedarem amb una Fira fluixa i una Festa pobra...

➡ RAMÓN DAVÍ

PERFIL DE LA CIUDAD

El cultivo de la patata, la leche...
¡Dejemos el pringoso 3%!

SEMPRONIA

De aquellas largas y, en ocasiones, bochornosas sesiones, casi no queda nada en el ambiente. Recuérdese el cortante y duro "sí o no" de Piqué, que invadía la sala de sesiones, cada vez que se hacía dueño del ambiente... Y todavía era más estentóreo el silencio y la mudéz del interrogado. Después de esas teatrales situaciones, el mundo político se ha ido a dormir tranquilo: se ha desinchado del "soufflé" y se ha instalado el "oasis". Pero no les quepa la menor duda de que a pesar de que el pueblo es capaz de tragarse hasta un sable, como el faquir del circo de la esquina, no es por esto olvidadizo, como acertadamente ha dicho Trallero en las páginas de un diario regional que no queremos citar para no hacerles publicidad gratuita.

Así que hoy, haciendo un ejercicio mental fácil, retrocediendo unas decenas de décadas, nos adentraremos en los años de mediados del siglo XIX, para comentar las principales modificaciones agrícolas que, según nuestro maestro historiador, Salvador Llobet, han habido en relación con el cultivo de patatas y otros. Dice: "A mediados del siglo XIX se inició en el Vallès, esa labor agrícola. En un principio, eran patatas de piel negra, que servían tan sólo para el consumo del ganado, pero la introducción de calidades nuevas de patata, su valor nutritivo y la costumbre de la gente de consumirla, trajo el rápido aumento de ese tubérculo. Su gran apogeo se si-

túa hacia 1890, pero después de una fase de estancamiento de los precios hasta el decenio de 1910, el contexto inflacionista provocado por la guerra europea, y la demanda creciente de Barcelona, revalidaron mucho esta producción, que tuvo otro incremento importante a partir de 1939, con los altos precios de los productos de primera necesidad.

El rápido crecimiento del núcleo barcelonés y los cambios producidos en los transportes a partir del siglo XIX, impulsaron el gran cambio en la producción agrícola vallesana del siglo XX. Si en el XIX las principales modificaciones fueron la expansión de la vila y la introducción del cultivo de patatas, durante el siglo XX la nueva especialización fundamental fue la explotación de vacas de leche, que se produjo ya en la primera década del siglo. Prácticamente, toda la producción se destinaba al consumo de leche fresca, orientada principalmente al mercado barcelonés. La expansión del vacuno, trajo asociado el cultivo de forrajes, con más del 40% de superficie cultivada, y a los cuales habría que añadir los cereales dedicados al consumo animal. Durante los años de la guerra civil se unificó el servicio de provisionamiento de leche a Barcelona, y en la comarca se crearon centros de enfriamiento en Les Franqueses, Mollet y Santa Eulàlia de Ronçana, y enviaban directamente la leche a Barcelona...

Tendremos otras ocasiones de desentpolvar datos históricos, relativamente recientes, relacionados con la agricultura, la ganadería y también la industria... La comarca vallesana tiene tela para rato.